

Andy Shepherd

De jongen die
met draken
vloog

Met tekeningen van

Sara Ogilvie

Van Andy Shepherd verscheen bij Lemniscaat:

De jongen die draken kweekte

De jongen die met draken leefde

Eerste druk, 2019

Vertaling: Jesse Goossens

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48,
3062 HL Rotterdam 2019

ISBN 978 90 477 1078 3

Tekst © 2019 Andy Shepherd

Illustraties © 2019 Sara Ogilvie

Oorspronkelijke titel: *The Boy Who Flew With Dragons*

Oorspronkelijke uitgever: © 2019 Picadilly Press, een
imprint van Bonnier Zaffre, 80-81 Wimpole St, London
W1G 9RE

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:
www.lemniscaat.nl

Voor Ian, Ben en Jonas
Met altijd al mijn liefs

Wij kweken draken. Draken die gloeien, draken die bevrozen en draken die de lucht met vuur vullen.

We zitten in kleermakerszit rond onze drakenfruitboom, kijkend en wachtend. Draken zijn neergestreken op onze schouders en hebben hun staart rond onze nekken gekruld. Diamanten ogen schitteren. Klauwen grijpen zich vast. Vonken knetteren. Hete, rokerige adem verwarmt ons tot diep in ons hart. We wachten allemaal tot het rijpe, rode drakenfruit begint te gloeien. Tot het loskomt van de felgekleurde uitlopers en een nieuw draakje op het punt staat om uit te komen. We vragen ons allemaal af hoe die kleine draak zal zijn.

Zal hij glanzen en gloeien als Fikkie en van kleur verschieten van robijnrood tot turquoise? Zal hij ons met ijspegeltjes bedekken, zoals Kristal, waardoor we tinkelen als een bevroren xylofoon? Zal hij voor onze ogen verdwijnen, en zich net zo goed kunnen verbergen als Rover? Of zal hij gouden licht uitstralen als Fonkel?

Niemand weet het. Misschien kan hij het wel allemaal. Maar één ding is zeker: nu je dit hoort, wil jij er ook een. Toch? Een eigen draak. Natuurlijk wil je dat!

Maar eerst moet ik je iets vertellen.

Dus blijf luisteren, want je kent nog niet het hele verhaal. En als je dat wél kent, ren je misschien niet zo snel naar buiten om zelf een draak te kweken.

Want het gaat niet alleen om de rotzooi, de vlammen, de klauwensporen en de smeulende vonken. Het is zelfs niet de licht ontvlambare poep die de meeste problemen veroorzaakt. Het is nog veel erger dan dat...

Op een dag moet je je draak laten gaan – en dat, mijn vrienden, is het ergste van alles.

1

Fikkie en fonkelende sterren

Het eerste wat me opviel was dat Fikkie weg was. De rustgevende glans van zijn kleine lijfje was verdwenen. Ik was zoals altijd in slaap gevallen terwijl hij tegen me aan lag, maar ik werd wakker van een koude rilling en miste zijn warme adem tegen mijn borst.

Ik wreef in mijn ogen en knipperde de slaap weg, terwijl ik me mijn droom herinnerde – een bekende droom waarvan ik zeker was gaan spinnen als ik een kat was. Ik zag er nog flitsen van voor mijn ogen. Groen licht tegen de hemel. Een grote berg. Een rotsachtig landschap. En toen was het weg.

Toen ik rechtop in bed ging zitten, zag ik Fikkie.

Hij was op de vensterbank van mijn slaapkamerraam neergestreken. Buiten was het zo helder door de sterren en de maan dat het leek of het al ochtend was. Ik klom uit bed en trok de gordijnen helemaal open. Er waaide een vlaag koude nachtlucht door het open raam naar binnen. Fikkie fladderde naar het randje en tilde zijn kop op. Hij stootte een sproeisels uit van vonkjes die zachtjes in de lucht knetterden. Ze lieten een cirkelspoor achter, zoals een sterretje op oudejaarsnacht vurig nagloeit. In het midden van de cirkel glinsterde de Poolster. Het was niet de eerste keer dat ik Fikkie uit het raam zag staren, en het gebeurde steeds vaker. Ik keek toe hoe de gloeiende ring doofde en rekte me daarna uit om hem over zijn rug te aaien. Onder mijn vingers golfde goud en zijn schubben veranderden van kleur.

Ik keek uit het raam en zag voor me hoe Ted, Kat en Kai met hun draken in bed lagen. Ik moest vanzelf glimlachen. Wij waren het superheldenteam en met de draken aan onze zijde konden we bijna alles.

Maar toen baande Liam, onze aartsvijand, zich een weg door mijn gedachten en wiste het mooie beeld uit,

waardoor ik me realiseerde dat misschien niet alles zo eenvoudig was.

Aan het begin van die zomer was hij namelijk grootvaders tuin binnengedrongen en had hij zijn eigen draak veroverd. Precies! Wat een rat! En alsof dat niet genoeg was, kon zijn draak dingen laten groeien door erop uit te ademen – en snel ook! Nadat hij zijn zonnebloem megagroot had laten groeien om de schoolwedstrijd te winnen, had Liam snel een drakenfruit vergroot. De draak die uit dat enorme fruit tevoorschijn kwam was in ongeveer tien minuten uitgroeid van een kalkoen tot een tyrannosaurus.

Die wil je echt niet in je bed! Dankzij Fikkie, die licht gaf als een vuurtoren, werd de tyrannodraak de lucht in gelokt en de richting uit gestuurd waarvan we hoopten dat hij er thuishoorde. Hoewel we nog steeds geen idee hadden waar draken zich nou eigenlijk thuis voelden.

Hoe we daarachter moesten komen, was nou net een van die dingen die de hele tijd door mijn hoofd maalden – net als het te weten komen wat Liam nu

weer met zijn draak van plan was. Die ene die pompen kon laten groeien tot het formaat van de koets van Assepoester.

Ik wilde net het raam sluiten toen de slaapkamerdeur openpiepte. Ik trok het gordijn zo snel mogelijk dicht in de hoop dat Fikkie erachter zou blijven zitten, uit het zicht. Ik was altijd op mijn hoede voor pap en mama – zeker de laatste dagen. Mama jongleert altijd met haar werk als dierenarts, zwerfdieren en mijn zusje Lolli, als een octopus die in een circus optreedt, en pap verdwijnt meestal in de muziekbubbel van zijn koptelefoon. Maar zelfs hun begonnen dingen op te vallen. Je kunt maar een beperkt aantal schroeiplekken en klauwsporen verbergen – of er je kat de schuld van geven.

Een kleine slodderkop verscheen en ik slaakte een zucht van opluchting.

‘Wat doe je hier, Lolli?’ fluisterde ik. ‘Je hoort te slapen. Het is morgen een belangrijke dag.’

Lolli grijnsde. ‘Lol nu wakker.’

Ik keek op de wekker naast mijn bed. Het was drie uur in de ochtend. Officieel was ze al jarig, maar

ik twijfelde of mama en pap het me in dank zouden afnemen als we het nu al gingen vieren. Ik schudde mijn hoofd.

‘Nu nog niet, Lolibob. Het is nog veel te vroeg.’

Ze vertrok haar gezicht, maar haar frons verdween snel toen het gordijn opbolde en Fikkie in de opening verscheen.

Hij vloog op haar af en begon rondjes om haar hoofd te draaien terwijl hij rookwolkjes uitstootte. Ze giechelde opgewonden, haar ogen twinkelden zo helder als die van grootvader. Ik kon mijn lachen niet inhouden. Zeker niet als ik aan mijn geheim dacht. Want weet je, sinds het moment dat ze had geprobeerd om een draak te kweken uit een ananas en daarbij onze woonkamer in een moeras had veranderd, wist ik dat Lolli meer dan wat dan ook een draak wilde. En nu de laatste oogst drakenfruit rood en rijp was, wist ik dat ik haar het allerbeste verjaardagscadeau ooit kon geven.

Het was tijd dat Lolli haar eigen draak kreeg.

2

De Blauwe Tornado en de niet-zo-vroege-worm

Lolli hield het nog vol tot vijf uur voor ze haar verjaardag officieel tot geopend verklaarde. Gekleed in haar Batmankostuum liep ze de gang op en neer terwijl ze op een trommel sloeg, tot we allemaal onze slaapkamers uit kwamen gestrompeld om mee te doen aan het feest.

Toen we later voor het Verjaardagsontbijt bij Nana en grootvader aankwamen, stormde Lolli het huis binnen als een minitornado. Haar brandstof was het glazuur dat ze uit de schaal had gelikt die mama had gebruikt om de taart mee te versieren. Mama had een zeemeermin op een rots gemaakt – dat was in ieder geval de bedoeling. Als ik eerlijk was, zag het er meer uit als een zeehondje met een pruik. En dat was dan nog als je je ogen half dichtkneep en aardig was.

Nana zette de stapel pannenkoeken neer die ze in haar handen had en ving Lolli op in een grote knuffel.

‘Flierende fladderende fijne verjaardag, leuke Lolli,’ grinnikte ze.

Lollibob drukte zich stevig tegen Nana aan en giechelde vrolijk.

‘Guppy!’ Lolli keek om zich heen waar grootvader was. Ik keek uit het raam, en verwachtte dat hij uit de tuin zou komen. Het was echt iets voor hem om op dit tijdstip van de dag ergens te gaan spitten.

Maar toen zag ik dat mama en Nana een blik wisselden.

‘Grootvader slaapt uit,’ zei Nana en zette Lolli op de grond.

Voor de meeste mensen zou dat niets betekenen, en mama zou waarschijnlijk het huis verkopen als dat betekende dat ze kon uitslapen. Maar grootvader niet. Hij kon zelfs de vroegste worm zich nog laten schamen omdat hij was opgestaan, zich had aangekleed en het gazon had gemaaid voordat die zijn bed uit was gekropen.

‘Hé daar, Patatje,’ zei grootvader met een grijns, toen ik zachtjes de slaapkamerdeur openduwde. Hij zat recht op in bed met een dienblad op zijn schoot, en bouwde een boot van een grote stapel luciferstokjes. Hij zette alles voorzichtig opzij toen Lolli de kamer binnenstroof om op het bed te springen.

‘Voel je je wel goed, grootvader?’ vroeg ik, terwijl ik op de rand van het bed ging zitten.

‘Niks aan de hand. Nana is gewoon een druktemaker.’

Lolli wrong zich tussen ons in en grootvader sloeg zijn arm om haar heen.

‘Dus je komt wel naar het feestje?’ vroeg ik.

Grootvader drukte Lolli even tegen zich aan.

‘Deze keer niet,’ zei hij.

Ik zag dat hij net zo teleurgesteld was als wij, maar op z’n grootvaders zou hij dat nooit zeggen.

‘Maar jij bewaart een stuk taart voor me, toch, Lolli?’ grijnsde hij.

Lolli keek hem lang aan en ik vroeg me af of ze in een schreeuwbui uit zou barsten. Het was echt niet een goed idee om de feestplanning in de war te sturen. Maar in plaats daarvan boog ze zich voorover en kuste grootvader op zijn stekelwang. Toen stak ze haar hand in haar zak en haalde er een kleverige brok blauw glazuur uit. Het zat onder het stof van haar jas, maar mijn grootvader besepte dat het een cadeau van jewelste was.

‘Dank je wel, Lolli,’ zei hij ernstig. ‘Dat is precies wat ik nodig heb om die pap daar op te leuken. Wil jij het voor me in de kom doen?’

Lolli sprong uit bed en begon vrolijk in de kom koude smurrie te roeren die grootvaders ontbijt moest voorstellen en die nu in een onheilspellende kleur blauw veranderde.

‘Tja, Patatje...’ zei grootvader.

Ik wist precies wat hij bedoelde en wat er zou volgen. Want je moet weten dat grootvader er, tijdens het gedoe met Liam en zijn megadraak, achter was gekomen dat wij Fikkie en de andere draken hadden. En hoewel het geweldig was dat grootvader het nu wist en ik geen smoesjes meer hoefde te verzinnen, was het niet zo geweldig dat hij erop had gestaan om een afspraak te maken. En die afspraak was dat we onze draken aan het eind van zomervakantie zouden laten gaan.

We hadden gezien wat een echt grote draak kon aanrichten, de ravage die hij veroorzaakte. Grootvader had gezegd dat we vier van dat soort draken nooit aan zouden kunnen.

Iets in mij wist dat hij gelijk had. Maar dat iets was zo klein dat ik het makkelijk plat kon drukken en erop kon gaan zitten. Ik had namelijk de anderen nog

steeds niet verteld wat ik had afgesproken. Ik kon het gewoon niet. Ik wist hoe teleurgesteld ze zouden zijn.

Ik bleef hopen dat ik grootvader van gedachten kon laten veranderen. En dat was al een beetje gelukt, ik had twee extra maanden gekregen. Hij was er uiteindelijk mee akkoord gegaan dat we ze tot oktober mochten houden – totdat Ted, ik en als laatste Lolli jarig waren geweest. Maar ik wist dat ik hem niet nóg een keer kon overtuigen. En nu Lolli’s feestje over een paar uur zou plaatsvinden, raakte de tijd op.

‘Na vandaag moet je de draken laten gaan. Dat was de afspraak, weet je nog?’ fluisterde grootvader.

Mijn handen werden warm en begonnen te prikken. Ik wilde hem geen antwoord geven, want ik wist dat ik het hem dan weer zou beloven. En hoe langer ik erover nadacht, hoe meer ik besepte dat ik dit niet kon beloven. Ik had een ander plan nodig. Maar ik kon niks bedenken. Helemaal niks. Normaal gesproken waren mijn hersenen net een fontein waar de ideeën uit sproeiden, maar nu leek het wel alsof iemand ze had uitgezet.

Op dat moment stommelden Nana en mama de kamer binnen en ze begonnen rond te rommelen, spullen op te ruimen en ons te vertellen dat we grootvader een beetje met rust moesten laten.

Hij keek me recht in mijn ogen en ik kon de woorden die hij niet zei bijna in verlichte letters boven zijn hoofd lezen: *Denk aan wat je beloofd hebt.*

Ik liet Nana me de kamer uit duwen, terwijl het warme, prikkelende gevoel zich door mijn lichaam verspreidde. Want hoewel ik precies wist wat grootvader dacht, kon ik niet knikken. Ik kon hem zelfs niet meer aankijken. Want ik wist al dat ik me niet aan mijn belofte zou kunnen houden.

Voordat jullie me allemaal boos aankijken: ik kón de draken helemaal niet laten gaan. Hoe had ik dat moeten doen? Net nu er eentje voor Lolli zou uitkomen? Alsjeblieft, Lollibob, je droom komt uit en, o ja, morgen moet je hem teruggeven. Zeg eens eerlijk: dat zou toch gemeen zijn?

Ik liet mama en Nana achter bij grootvader en pap bij de radio, en nam Lolli mee de tuin in.

Ik zag Bars – grootvaders boze buurman – aan de andere kant van het hek. Hij laadde een kruiwagen vol met bonenstaken die hij net uit de grond had getrokken. Ik wilde hem niet tegengekomen en Lolli's